

1969

De wachtrij bij de gate van Beirut International Airport groeide zinderogen. De broeierige lucht mengde zich met sigarettenrook waardoor er een bedompte atmosfeer heerste.

Professor Siegfried Kreuzberg zuchtte. Hij voelde zich al enkele dagen onrustig. De DC-6 stond bekend als een betrouwbaar toestel, dus de kans dat er iets mis zou gaan was heel klein. Toch wist hij uit ervaring dat hij niet alleen op techniek moest vertrouwen.

De rij schoof tergend langzaam vooruit. Het zweet op zijn voorhoofd vormde kleine pareltjes die zich vermengden met de brillantine in zijn zwartgrijze haar. Hij wierp een blik op de vrouw naast hem. Hoewel hij de warme gevoelens voor haar probeerde te negeren, leek dat bijna onmogelijk. Bij elke blik op haar prachtige, licht getinte gezicht en haar gitzwarte haren, vulde zijn lichaam zich met tintelingen waardoor hij het nog warmer kreeg.

De laatste dagen was het verlangen naar haar nabijheid steeds groter geworden. Hij gaf nu al twintig jaar colleges Assyriologie aan de Vrije Universiteit in Berlijn. Nooit was er in die periode een moment geweest dat hij dacht aan het aangaan van een persoonlijke relatie met doctor Isabella Sanchez. Ze was er altijd bij om hem te vergezellen op expedities, vol fascinatie voor oudheden en culturen.

Maar nu, na de trip naar Libanon, was er iets in hem ontluikt. Ze was met de jaren mooier geworden. Waarom had hij verdorie nooit het lef gehad om die sluimerende gevoelens aan haar te uiten? Was het misschien het leeftijdsverschil van tien jaar tussen hem en Isabella? Ach, hij was pas vijfenvijftig en met zijn slanke figuur en zijn gebronsde gezicht zag hij er meer uit als een geroutineerde skileraar dan als een professor. Toch voelde hij een enorme schroom om haar met zijn gevoelens te confronteren. Hij wist dat de samenwerking met haar dan wel eens snel tot het verleden zou kunnen behoren. Juist nu hij zo'n belangrijke ontdekking had gedaan. Ze was immers getrouwd en dat was een torenhoge drempel.

Met zijn klamme handen greep hij de rundlederen aktetas nog steviger vast. Zijn tas bevatte documenten van onschatbare waarde. Voldoende om de gehele samenleving voorgoed te laten veranderen. Mits het in de juiste handen zou vallen... en daar maakte hij zich nog het meeste zorgen over.

Zelfs hij, een gerespecteerd wetenschapper, kon niet voorspellen hoe groot de impact zou zijn op religies, de mondiale economie en de geopolitieke verhoudingen in de wereld. Financiële instellingen en beurzen over de hele wereld konden ontregeld raken. Banken zouden als dominanten omvallen, een golf aan faillissementen voor zich uit stuwend. Grote multinationals zouden plotseling worden geconfronteerd met een situatie die hen zou dwingen heel anders naar de wereld te kijken en radicale keuzes te maken; failliet gaan of de bedrijfsvoering volledig omgooien.

Hij wist het zeker; de wereld was hier nog niet aan toe.

De opwinding over de ontdekking was nog niets vergeleken met het kolossale schuldgevoel tegenover Isabella. Hij had haar immers niet het hele verhaal verteld. Het zou de loop van hun levenspad in deze wereld drastisch veranderen. Er was geen andere mogelijkheid dan dat hij het donkere geheim mee zou nemen in zijn graf.

Nog een meter of twee en dan stonden ze buiten. Godzijdank. Met een ge oefende beweging maakte hij zijn stropdas wat loss er. Hij gaf zijn instapkaart aan een norse beambte, die na een blik op de kaart met een korte hoofdknik liet weten dat hij door kon lopen. Hij wachtte even tot Isabella klaar was, waarna ze beiden de verzengende hitte in liepen.

Zodra de wielen van de DC-6 losraakten van de grond, voelde Siegfried voor het eerst sinds lange tijd dat hij de controle over een situatie aan het verliezen was. Iets wat hem niet snel overkwam. Nu zag en voelde hij zijn handen trillen. Hij probeerde zich te ontspannen, maar toen dit niet lukte, gaf hij het op. Geërgerd staarde hij door het raam. De luchthaven werd langzaam kleiner, tot het achter de rand van het vliegtuigraam verdween. Ondertussen leek het beklemmende voorgevoel met de minuut sterker te worden. Hij wreef met zijn handen over

zijn gezicht in een vruchteloze poging om de spanning eruit te wrijven. Het voelde alsof hij in de laatste paar dagen zeker vijf jaar ouder was geworden.

Hij keek vanuit zijn ooghoeken heimelijk naar de zijkant van haar gezicht. Ze had een prachtig profiel. Zijn neus ving een vleug op van haar parfum. Calandre, wist hij. Sinds ...